

Sygn. akt VII U 856/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2019 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Monika Roslan-Karasińska
Protokolant:	Marta Jachacy

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 marca 2019 r. w Warszawie

sprawy K. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W.

o ustalenie podlegania ubezpieczeniom społecznym

z udziałem T. Z.

na skutek odwołania K. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 8 czerwca 2018 roku nr (...)

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 8 czerwca 2018 roku nr (...) w ten sposób, że stwierdza, iż T. Z. jako pracownik podlega ubezpieczeniom społecznym i ubezpieczeniu zdrowotnemu u płatnika składek K. W. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w W. od dnia 6 listopada 2017 roku.

Sygn. akt VII U 856/18

UZASADNIENIE

K. W. w dniu 22 czerwca 2018 roku złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. z dnia 8 czerwca 2018 roku nr (...), stwierdzającej, że Pani T. Z. jako pracownik u płatnika składek K. W. nie podlega od dnia 6 listopada 2017 roku obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu, wypadkowemu. Odwołujący wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i uznanie, że T. Z. podlega ubezpieczeniom społecznym od dnia 6 listopada 2017 roku.

W uzasadnieniu odwołania K. W. wskazał, że nie zgadza się ze stanowiskiem organu rentowego, że działania odwołującego były podjęte w celu świadomego osiągnięcia nieuzasadnionych korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych kosztem innych uczestników tego systemu. Odwołujący podniósł ponadto, że umowa o pracę z ubezpieczoną nie mogła być zawarta na okres dłuższy niż termin ważności wizy ubezpieczonej w momencie podpisywania umowy o pracę oraz że ww. umowa została przedłużona do dnia porodu, a następnie aneksowana w

związku z uzyskaniem przez ubezpieczoną karty pobytu czasowego z zezwoleniem na pracę ważnym do 17 lutego 2021 roku. Dalej odwołujący podniósł, że ubezpieczona zatrudniona na stanowisku doradcy klienta zgodnie z zakresem obowiązków wykonywała pracę telekonsultantki z uwagi na charakter działalności płatnika, zaś celem pracy telekonsultantki jest umówienie spotkania z potencjalnym klientem. Strona odwołująca wskazała, że ubezpieczona wykonując swoją pracę potwierdziła swoje umiejętności, co przełożyło się na wzrost przychodów z działalności płatnika K. W. (odwołanie od decyzji k. 3 – 8).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 19 lipca 2018 roku **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...)** Oddział w W., podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Ustosunkowując się do stanowiska odwołującego, organ rentowy wskazał, że w jego ocenie rzeczywistym celem zawarcia umowy o pracę było stworzenie T. Z. warunków do uzyskania przez nią statusu pracowniczego, rodzącego obowiązek w zakresie ubezpieczeń społecznych, a w konsekwencji uzyskanie prawa do zasiłku macierzyńskiego oraz urlopu rodzicielskiego. W ocenie organu rentowego fakt ten potwierdza analiza historyczna ubezpieczenia zainteresowanej, z której wynika, że było to pierwsze zatrudnienie T. Z.. Organ podniósł ponadto, że płatnik nigdy wcześniej nie zatrudniał żadnych pracowników, zaś zainteresowana była pierwszą i jedyną osobą zatrudnioną przez niego, a także że K. W. jest osobą bliską T. Z.. W ocenie organu rentowego przedstawione billingi telefoniczne nie są wiarygodnym dokumentem w sprawie, ponieważ nie pozwalają one niepodważalnie stwierdzić, że czynności związane z pracą były w rzeczywistości wykonywane. Ustosunkowując się do argumentów zawartych w odwołaniu oraz wniosków dowodowych odwołującego organ rentowy stwierdził, że pozostają one bez wpływu na stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji. (odpowiedź na odwołanie k. 9 – 11v.).

Zainteresowana **T. Z.**, na rozprawie w dniu 22 listopada 2018 roku oświadczyła, że przyłącza się do stanowiska odwołującego K. W. i popiera odwołanie (protokół rozprawy z 22.11.2018 r. k. 48).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołujący K. W. jest pośrednikiem finansowym, zajmuje się sprzedażą produktów finansowych firmy (...) (kredyty i ubezpieczenia) na podstawie umowy agencyjnej. Od 2009 roku prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) (zeznania odwołującego K. W. k. 51-52, zeznania J. M. k. 50-51, zeznania M. M. k. 49-50).

Zainteresowana T. Z. jest obywatelką Ukrainy, obecnie mieszka w Polsce, gdzie przyjechała w celu pobierania nauki. Uczęszczała do szkoły policealnej, jednak przerwała naukę w związku z zajściem w ciążę. Zainteresowana pozostaje w nieformalnym związku z K. W.. Poznali się jesienią 2016 roku, kiedy to zainteresowana nabyła za pośrednictwem odwołującego ubezpieczenie konieczne do uzyskania przez nią karty pobytu. W czerwcu 2017 roku zainteresowana zaszła w ciążę. Dziecko urodziło się w styczniu 2018 roku. Jego ojcem jest K. W. (zeznania zainteresowanej T. Z. k. 58-59).

Odwołujący w ramach prowadzonej działalności planował zacząć pozyskiwać klientów wśród cudzoziemców z Ukrainy, Białorusi i Rosji, którzy potrzebowali ubezpieczenia, aby uzyskać karty pobytu. Odwołujący podejmował pierwsze próby zatrudnienia zainteresowanej w na początku 2017 roku. Ze względu na decyzję odmowną w przedmiocie przedłużenia karty pobytu zainteresowanej, w związku z toczącym się postępowaniem odwoławczym zatrudnienie T. Z. nie było możliwe w tamtym okresie. Zawarcie umowy o pracę z zainteresowaną stało się możliwe dopiero na jesieni 2017 roku, po tym jak zainteresowana uzyskała wizę pracowniczą ważną do maja 2018 roku. Strony zawarły umowę o pracę 6 listopada 2017 roku. Było to pierwsze zatrudnienie zainteresowanej w Polsce. W dniu zawarcia umowy o pracę T. Z. była w ciąży (zeznania odwołującego K. W. k. 51-52, zeznania zainteresowanej T. Z. k. 58-59, ponaglenie z dnia 6 września 2017 r. a.r.).

Zgodnie zawartą umową o pracę zainteresowana miała świadczyć pracę na stanowisku „doradca klienta”. Strony podpisały zakres czynności i zadań pracownika na stanowisku „doradca klienta” Zgodnie z zakresem czynności do obowiązków T. Z. należało sumienne i staranne wykonywanie pracy i stosowanie się do poleceń przełożonego, przestrzegania regulaminu pracy, ustalonego porządku oraz zasad BHP, a także przepisów przeciwpożarowych,

dbanie o dobro pracodawcy i ochrona jego mienia, utrzymywanie kontaktu telefonicznego z klientami, prezentowanie produktów i usług podczas rozmów telefonicznych, obsługa umów terminowych, przyjmowanie zamówień, wsparcie informacyjne, przyjmowanie reklamacji, sprawdzanie danych marketingowych, poszukiwanie klientów i sprzedaż przez telefon, przeprowadzenia badań rynkowych, akcje promocyjne i informacyjne (a.r.). Wymiar czasu pracy został ustalony na pełen etat w systemie zadaniowego czasu pracy. Wynagrodzenie ustalono na kwotę 2.400 zł brutto. Wysokość wynagrodzenia była uzgadniana z urzędem pracy. Praca miała być świadczona w miejscu wskazanym przez pracodawcę. Swoje obowiązki zainteresowana wykonywała w miejscu prowadzenia działalności odwołującego (ul. (...)). Praca była nadzorowana przez pracodawcę (odwołującego), efekty były oceniane w oparciu o liczbę podpisanych polis ubezpieczeniowych. Umowa została zawarta na czas określony od 6 listopada 2017 roku do 4 maja 2018 roku. Następnie, w związku z wydaniem T. Z. karty pobytu ważnej do 2021 roku, strony przedłużyły umowę o pracę w drodze aneksu (umowa o pracę a.r., aneks nr (...) do umowy a.r., zeznania zainteresowanej T. Z. k. 58-59, zeznania odwołującego K. W. k. 51-52, pismo odwołującego z 25 kwietnia 2018 roku a.r.)

Przed podjęciem pracy zainteresowana przeszła szkolenie, które przeprowadziła współpracująca z K. W. M. M.. Szkolenie obejmowało kilka spotkań trwających po 3-4 godziny, podczas których M. M. uczyła w jaki sposób należy przeprowadzać rozmowy z klientami, na co zwracać uwagę podczas takich rozmów. Zainteresowana przeszła także w dniach 6-7 listopada 2017 roku szkolenie wstępne w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy. (zeznania M. M. k. 49-50, zeznania J. M. k. 50-51).

Zainteresowana świadczyła pracę przez 3 miesiące. Na podstawie przekazywanej co drugi dzień bazy klientów wykonywała telefony. Dziennie zainteresowana wykonywała około 30-40 telefonów, z czego miesięcznie udawało się znaleźć około 5 potencjalnych klientów. W wyniku jej działań w grudniu 2017 roku doszło do zawarcia dwóch umów kredytowych przez K. W.. Ponadto, w ramach wykonywanych czynności służbowych zainteresowana brała udział w spotkaniach z klientami. Jedno ze spotkań odbyło się 15 listopada 2017 roku w R.. (zeznania zainteresowanej k. 58-59, zeznania M. M. k.49-50, zeznania J. M. k. 50-51).

W dniu 26 stycznia 2018 roku powstała niezdolność do pracy spowodowana urodzeniem dziecka. W związku z tym złożony został do ZUS wniosek o zasiłek macierzyński za okres od 26 stycznia 2018 roku do 14 czerwca 2018 roku oraz o urlop rodzicielski w okresie od 15 czerwca 2018 roku do 24 stycznia 2019 roku. Na czas przerwy w wykonywaniu pracy przez zainteresowaną odwołujący nie zatrudnił innej osoby. Zainteresowana miała powrócić do pracy po zakończeniu urlopu macierzyńskiego (zeznania M. M. k. 49-50).

Od grudnia 2018 roku T. Z. pracuje na podstawie umowy zlecenie w Urzędzie Miasta Z., gdzie roznosi korespondencję jako goniec dwa razy tygodniowo. Jej wynagrodzenie jest uzależnione od rodzaju i ilości dostarczanych przesyłek.

Pismem z dnia 9 kwietnia 2018 roku organ rentowy zawiadomił zainteresowaną i odwołującego o wszczęciu z urzędu postępowania wyjaśniającego w sprawie prawidłowości zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych i podstaw wymiaru składek na te ubezpieczenia zainteresowanej z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę zawartej z odwołującym. W ramach postępowania administracyjnego odwołujący złożył m. in. następującą dokumentację mającą świadczyć o okolicznościach towarzyszących zawarciu przez strony umowy o pracę i jej wykonywaniu: korespondencję z urzędem pracy, oświadczenie K. W. o zamiarze powierzenia wykonywania pracy T. Z., umowę o pracę z dnia 6 listopada 2017 roku, kartę szkolenia wstępnego w dziedzinie BHP, potwierdzenie wykonania przelewu (...) za miesiące listopada i grudzień 2017 roku, billingi telefoniczne za okres od 7 listopada 2017 roku do 24 stycznia 2018 roku, listy płać za listopad, grudzień 2017 roku oraz styczeń 2018 roku. (zawiadomienie z dnia 9 kwietnia 2018 roku, a.r.).

W oparciu o powyższe Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. w dniu 8 czerwca 2018 roku decyzją nr (...) stwierdził, że zainteresowana nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że okoliczności sprawy takie jak brak dowodów na faktyczne świadczenie pracy przez zainteresowaną, brak realnej potrzeby zatrudnienia zainteresowanej, zgłoszenie do ubezpieczeń na krótko przed powstaniem niezdolności do pracy, niezatrudnienie nikogo na zastępstwo, brak wcześniejszego zatrudnienia zainteresowanej wskazują, że dokonanie zgłoszenia do ubezpieczeń miało na celu

wyłącznie uzyskanie prawa do wypłaty świadczeń, a nie faktyczne wykonywanie zatrudnienia (decyzja ZUS z dnia 8 czerwca 2018 roku a.r.)

Od ww. decyzji K. W. złożył odwołanie inicjując postępowanie sądowe (odwołanie k. 3-7 a.s.)

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych: w aktach sprawy, nieponumerowanych aktach rentowych oraz w oparciu o dowody osobowe w postaci zeznań świadków tj. M. M. i J. M., jak też przesłuchanych w charakterze stron odwołującego K. W. i zainteresowanej T. Z.. Zebrane w sprawie dowody nie budziły zastrzeżeń i nie były kwestionowane przez strony postępowania. W ocenie Sądu zebrany materiał dowodowy był wiarygodny, a wynikająca z poszczególnych dowodów treść zbieżna w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy. W szczególności Sąd dał wiarę przesłuchanym w toku postępowania osobom. Strony oraz świadkowie, zgodnie przedstawiły okoliczności dotyczące zatrudnienia odwołującej i charakteru wykonywanej przez nią pracy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie K. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. z dnia 8 czerwca 2018 roku nr (...) było zasadne.

Spór pomiędzy odwołującym a Zakładem Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. koncentrował się wokół stanowiska organu rentowego, zgodnie z którym T. Z. i K. W. nawiązali stosunek prawny jedynie w celu uzyskania świadczeń pieniężnych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a łącząca ich umowa miała charakter umowy pozornej. W związku z powyższym przedmiotem niniejszego postępowania było ustalenie czy umowa o pracę zawarta między odwołującym i zainteresowaną w dniu 6 listopada 2017 roku stanowiła umowę ważną i skuteczną, czy też, zgodnie z twierdzeniem organu rentowego, umowę tę zawarto jedynie dla pozorów, w związku z czym nie wywołała ona i nie wywołuje skutków w zakresie podlegania ubezpieczeniom społecznym.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, że zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1), art. 11 ust. 1 i 12 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1778) pracownicy podlegają obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu. Zgodnie z art. 13 pkt 1) obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne w następujących okresach: pracownicy - od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku. Zgodnie z art. 8 ust. 1 za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy.

Dla stwierdzenia, czy zaistniały podstawy do objęcia wnioskodawcy ubezpieczeniem społecznym, w świetle powołanych przepisów, wymagane jest ustalenie, czy zatrudnienie miało charakter rzeczywisty i polegało na wykonywaniu pracy określonego rodzaju, na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem, czyli w warunkach określonych w art. 22 § 1 k.p. Umowa o pracę, która nie wiąże się z wykonywaniem tej umowy, a zgłoszenie do ubezpieczenia następuje tylko pod pozorem istnienia tytułu ubezpieczenia w postaci zatrudnienia, nie skutkuje w sferze prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 16 marca 1999r., II UKN 512/98; z 28 lutego 2001r., II UKN 244/00).

Przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca – do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem (art. 22 § 1 k.p.). W ujęciu art. 22 § 1 k.p. stosunek pracy to relacja prawna łącząca pracodawcę i pracownika, na której treść składają się wzajemne prawa i obowiązki. Zgodnie z treścią powołanego przepisu zasadniczym elementem konstrukcyjnym stosunku pracy jest zobowiązanie pracownika do wykonywania pracy pod kierownictwem pracodawcy w czasie i miejscu przez niego wyznaczonym za wynagrodzeniem. Swoistość stosunku pracy wyraża się w jego cechach, które odróżniają go od stosunków cywilnoprawnych, a także zwyczajowej, okazjonalnej pomocy członków najbliższej rodziny świadczonej na rzecz określonego przedsiębiorcy, w ramach których świadczona jest praca. Do tych właściwości stosunku pracy

należą: dobrowolność zobowiązania, zarobkowy charakter stosunku pracy, osobisty charakter świadczenia pracy oraz podporządkowanie pracownika co do miejsca, czasu i sposobu wykonywania pracy, wyrażające się również w możliwości wydawania pracownikowi poleceń dotyczących pracy.

W niniejszej sprawie Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyjął stanowisko, zgodnie z którym umowa o pracę zawarta między odwołującą i zainteresowanym miała charakter pozorny. Zgodnie z art. 83 § 1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Pozorność umowy wyraża się w braku zamiaru wywołania skutków prawnych przy jednoczesnym zamiarze stworzenia okoliczności mających na celu zmylenie osób trzecich. Istotne znaczenie ma tu niezgodność między pierwotnym aktem woli, a jego uzewnętrznieniem. Wskazać należy, że o pozorności danej umowy decydują okoliczności wskazane w art. 83 § 1 k.c., które występować muszą w czasie składania przez strony oświadczeń woli. W doktrynie wyróżnia się dwie formy pozorności: pozorność czystą, zwaną też bezwzględną lub absolutną, kiedy to strony, dokonując czynności prawnej, nie mają zamiaru wywołania żadnych skutków prawnych oraz pozorność kwalifikowaną, zwaną względną lub relatywną, kiedy strony zawierają czynność prawną pozorną (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2012r., I UK 27/12, z dnia 12 lipca 2002r., V CKN 1547/00).

W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, formułowany w oparciu o treść cytowanego art. 83 k.c., zgodnie z którym zamiar nawiązania stosunku ubezpieczenia społecznego, bez rzeczywistego wykonywania umowy o pracę, świadczy o fikcyjności zgłoszenia do pracowniczego ubezpieczenia społecznego. Do pozorności umowy o pracę - powodującej jej nieważność - dochodzi wyłącznie wówczas, gdy strony umowy o pracę nie zamierzają wywołać skutku prawnego w postaci nawiązania stosunku pracy, a ich oświadczenia, uzewnętrznione umową o pracę, zmierzają wyłącznie do wywołania skutku w sferze ubezpieczenia społecznego. Umowa o pracę jest zawarta dla pozorów, jeżeli przy składaniu oświadczeń woli obie strony mają świadomość, że osoba określona w umowie jako pracownik nie będzie świadczyć pracy, a osoba określona jako pracodawca nie będzie korzystać z jej pracy, czyli gdy strony z góry zakładają, że nie będą realizowały swoich praw i obowiązków wypełniających treść stosunku pracy (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w L. z dnia 9 listopada 2017 r. III AUa 283/17). W sytuacji, w której stronom umowy o pracę przyświeca jedynie intencja włączenia do ubezpieczenia społecznego (i uzyskanie świadczeń płynących z tego ubezpieczenia) pod pozorem zatrudnienia, bez jego rzeczywistego wykonywania (art. 83 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p.), zawarcie umowy o pracę nie może rodzić skutków prawnych i stanowić podstawy do uznania, że osoba, która zawarła taką umowę podlega ubezpieczeniu społecznemu pracowników (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 11 lutego 2014r., III AUa 929/13). Jednocześnie a contrario do powyższego przyjmuje się, że nie można stwierdzić pozorności oświadczeń woli o zawarciu umowy o pracę, w sytuacji, gdy pracownik podjął pracę i ją wykonywał, a pracodawca pracę tę przyjmował (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z 12 maja 2011r., II UK 20/11; z 19 października 2007r., II UK 56/07; z 5 października 2005 r., I UK 32/05).

Kierując się powyższym Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe w oparciu o załączone do akt sprawy dokumenty, potwierdzone w zeznaniach wyjaśnienia stron oraz świadków i na tej podstawie stwierdził, że sporna umowa nie miała charakteru pozornej, a realnym motywem jej zawarcia było odpłatne świadczenie pracy przez odwołującą na rzecz zainteresowanego. Jak wynika z poczynionych przez Sąd ustaleń T. Z. i K. W. znają się od października 2016 r. a od początku roku 2017 r., pozostają ze sobą w związku partnerskim, mają również wspólne dziecko. Sporna umowa o pracę została zawarta niespełna trzy miesiące przed porodem. Powyższe spowodowane jednak było przedłużającym się postępowaniem o zezwolenie na pobyt czasowy odwołującej. Ze złożonych przez strony wyjaśnień, które znalazły potwierdzenie w ich zeznaniach, a także z dokumentach znajdujących się w aktach rentowych wynika, iż T. Z. starała się już na początku roku 2016 r. o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy na terytorium RP, postępowanie w uwagi na odmowną decyzję znacznie się przeciągnęło. Brak decyzji powodował brak możliwości wcześniejszego legalnego jej zatrudnienia. Sąd miał również na względzie motyw, jakie towarzyszyły zatrudnieniu zainteresowanej i były związane z planami poszerzenia zasięgu

działalności odwołującego, który chciał zacząć pozyskiwać klientów pochodzących z Ukrainy, Białorusi i Rosji. Do tego zaś potrzebna była osoba posługująca się tymi językami. Właśnie taką osobą była T. Z.. W tych okolicznościach Sąd nie podzielił wątpliwości organu rentowego w zakresie motywów, jaki kierowali się odwołujący przy zawieraniu przedmiotowej umowy o pracę. W tym kontekście Sąd dał wiarę odwołującym, którzy wskazali, na racjonalne powody zatrudnienia T. Z., a nadto wykonywanie przez nią pracy potwierdzili świadkowie

Ponadto należy podkreślić, że zgodnie z utrwalonymi poglądami orzecznictwa samo podjęcie pracy przez kobietę w ciąży z zamiarem uzyskania świadczeń z systemu ubezpieczeń społecznych nie może być kwalifikowane jako pozorne zatrudnienie w myśl art. 83 k.c.

w sytuacji, gdy osoba ta faktycznie wykonywała pracę zgodnie z zawartą umową (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 marca 2001 r., II UKN 258/00; z dnia 30 listopada 2005 r.

IV UK 61/05, z dnia 18 października 2005 r. II UK 43/05). Istnienie ważnego stosunku pracy w rozumieniu art. 22 § 1 k.p. w zw. z art. 8 ust. 1 u.s.u.s. przesądza o tym, iż ubezpieczona

na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 1 u.s.u.s. jako pracownik obowiązkowo podlega ubezpieczeniom społecznym od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia jego ustania. W przypadku odwołującej Sąd uznał, że przedłożone w sprawie dokumenty, a także wyjaśnienia stron potwierdzają, iż faktycznie wykonywała obowiązki, jakie zostały jej powierzone w związku

z zatrudnieniem. Potwierdzeniem wykonywania przez odwołującą pracy są bilingi połączeń telefonicznych w okresie. Z bilingów tych wynika, że w okresie zatrudnienia T. Z. prowadzone były aktywne rozmowy wychodzące. Prowadzone przez odwołującą rozmowy przyniosły efekty, gdyż doszło do zrealizowania co najmniej dwóch umów, na skutek działań podjętych przez T. Z.. Na okoliczność wykonywania przez T. Z. pracy zeznawali także świadkowie, którzy potwierdzili powyższe okoliczności, wskazywali, iż przeszła ona szkolenie, a nadto uczestniczyła w wyjeździe do R. podczas którego aktywnie uczestniczyła w prezentowaniu produktów ubezpieczeniowych. Nie można również zdaniem Sądu pominąć okoliczności, że fakt rzeczywistego zatrudnienia wynika także z okoliczności przeprowadzenia przez M. M. merytorycznego szkolenia zainteresowanej w zakresie jej przyszłych obowiązków. Trudno bowiem uznać, że odwołujący zadałby sobie trud związany z zaangażowaniem do czasochłonnego szkolenia (kilka spotkań trwających po 3-4 godziny) zainteresowanej jednego z lepszych agentów w strukturze firmy, z którą współpracuje odwołujący, jeżeli jego zamiarem byłoby fikcyjne zatrudnienie zainteresowanej.

W tych okolicznościach Sąd uznał odwołanie za zasadne. Zaznaczenia wymaga,

że organ rentowy dysponował w toku własnego postępowania licznymi dowodowymi

w postaci dokumentów przedłożonych tak przez wnioskodawczynię, jak i płatnika składek.

W ocenie Sądu już treść tych dokumentów, przy uwzględnieniu pisemnych zeznań stron oraz świadków a także całokształtu materiału dowodowego, jakim organ rentowy dysponował, nie dawała jednoznacznych podstaw przyjęcia, że sporny stosunek pracy łączący strony miał charakter pozorny. Żaden przepis nie zabrania bowiem ani zatrudniania kobiet w ciąży, ani osób pozostających w nieformalnym związku.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy zważył, że umowie o pracę z dnia 6 listopada 2017 roku, zawartej między T. Z. i K. W. nie sposób przypisać cech pozorności. Zainteresowana wykonywała powierzone jej obowiązki zgodnie z umową, za co otrzymywała wynagrodzenie, a jej praca była oceniana przez odwołującego. Z kolei organ rentowy nie przedstawił przekonujących dowodów ani argumentów przemawiających za uznaniem umowy o pracę zawartej między zainteresowaną a odwołującym za umowę pozorną. Tym samym w ocenie Sądu nie zachodzą przesłanki do uznania tej umowy za pozorną, a przez to nieważną na podstawie art. 83 § 1 k.c.

Z tych też względów Sąd Okręgowy uznał odwołanie K. W. za zasadne na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił skarżoną decyzję orzekając jak w sentencji wyroku.

Zarządzenie: odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć(...)

K.M.